

[Hanne Reintoft.]

henlede opmærksomheden på en række andre forhold. Hjemmeværnet har omkring 1.000 depoter, hvoraf en del er placeret på arbejdspladser og skoler. Selv en børnehave og en af åndssvageforsorgens institutioner er valgt som depoter for skarp ammunition. Vi husker endnu Rødbygårdaffæren, hvor kriminelle åndssvage brød ind i et hjemmeværnslager med håndgranater, 9 mm patroner og anden ammunition ophobet på denne institution. Hjemmeværnet vil ikke tage ansvaret for affæren, hvilket ikke bortforklarer den. Ministeren må nok tage ansvaret i hvert tilfælde.

Det samme kan ske mange andre steder, og hvis det ikke skal ske, så må vi have hjemmeværnet ud af de institutioner, hvor det både i freds- og krigstid kan blive en katastrofe at have det placeret. Det må ud af børnehaven på Fælledvej i Roskilde, ud af Østriggades skole, ud af Gerbrandskolen og Lillevangskolen på Amager, det må ud af Efterslægtens skole, Hareskovens skole, Emdrup Søgård fritidshjem, Efterslægtsselskabets skole ved Bellahøj, Vestervangskolen i Glostrup, Hillerød handelsskole, Marienlystskolen i Frederikssund, Hvidovre station og Børglumkloster. Vi må have både civilforsvaret og hjemmeværnet ud af Svenskelejren, Lundebergskolen i Skovlunde og Provstegårdsskolen i Odense. Vi må også have lytteposterne forbudt. Spioncentralen under Københavns universitets østasiatiske institut i Kejsergade er vel bare flyttet, men vi skal vel også have lytteposterne i Gedser, i Løgumkloster, i Viborg, i Åkirkeby, i Dueøde, i Aflandshage, i Kastellet, i alle Gladsaxeskolerne og Hjørring væk.

Hjemmeværnets virksomhed bærer på en lang række punkter præg af at være en reaktionær virksomhed, der intet har med en folkelig forsvarsorganisation at gøre. Se blot på den voldsomme kritik, der blev hjemmeværnsmand Frode Jakobsen til del fra 15 hjemmeværnsledere i Birkerød distrikt, fordi han havde støttet Vietnam 69, fordi han havde støttet protesten imod den Vietnamkrig, der dog vel efterhånden er en bred folkelig modstand imod.

Se, hvad der flyder af våben uden kontrol. Forsyningernes omfang fik offentligheden et lille indtryk af, da der i april 1970

blev givet frit lejde i 2 politidistrikter, nemlig Holbæk og Holsted. I Holbæk afleveredes 159 rifler, karabiner, pistoler og andet samt over 40.000 stykker ammunition. I Holsted afleveredes 26.000 patroner til militæriffler.

Risikoen og vilkårligheden er åbenbar, og jeg må spørge ministeren, efter hvilke kriterier folk indmeldes i hjemmeværnet. Man har vel kriterier, og der kan vel ikke være noget groft i at spørge, om man ikke har visse retningslinjer, når man vælger folk ud. Er der noget om den snak, at de forskellige højerestående medlemmer af værnet for at avancere eller beholde et allerede opnået avancement skal skaffe så og så mange frivillige og, fordi dette frembyder vanskeligheder, skraber bunden og dermed tager ikkeegnede personer med? Det kunne måske være en forklaring, som egentlig var meget god at få belyst. Hvor mange procent af hjemmeværnskorpset er virkelig frivillige? I Norge er man nede på 15 pct. Vil ministeren oplyse i dag, hvordan det ligger, eller er humøret sådan, at jeg skal spørge om det i et spørgsmål?

Når jeg nævner alle disse eksempler på uheldige eller katastrofale fejltagelser med rekruttering og de ulykker, denne lemfældige våbenuddeling har medført, så kan jeg ikke forstå forargelsen over, at vi simpelt hen vil have ryddet op i dette foretagende. Spørgsmålet bliver — og det må befolkningen have lov til at stille —: Hvad vil man egentlig med hjemmeværnet, hvis man ikke vil have ryddet op i disse forhold? I socialdemokratiets lille bog om forsvaret siger hr. Frode Jakobsen meget smukt:

„Det er nødvendigt ligesom at spænde et net ud over hele landet. Løsningen på dette problem kan kun være et hjemmeværn. Et hjemmeværn af mennesker, der til daglig passer deres dont på fabrik, bag en plov, på kontor. Men med våben i hjemmene og med viden om, hvad de i en given situation er sat til at forsvare“.

Hr. Frode Jakobsen definerer ikke, hvad man er sat til at forsvare, men det er der andre, der gør. I april 1969 udtalte lotte-kompagnichef Karin Boye, der er, som det hedder, instruktør for psykologisk krigsførelse på højt plan, følgende:

„Lottekorpset har til opgave at bekæmpe mennesker af en bestemt politisk